

NĂZBÂTII TEOLOGICE

SAU

FALSA MĂRTURIE A AȘA-ZIȘILOR
„MARTORI AI LUI IEHOVA”

Serban Constantinescu

Gute BOTSCHAF1 Verlag (G.BV)

Postfach 80 D-356"3 Dillenburg GERMANY

Cuvînt înainte

Rîndurile de față nu sînt scrise cu dorința de a ironiza pe acei oameni care s-au atașat de secta religioasă care se autonumește „Martorii lui Iehova”. Sîntem convinși că asemenea oameni au nevoie de ajutor, nu de ironii; știm bine că unii dintre adepții acestei secte sînt oameni sinceri, care s-au lăsat atrași în rătăcire și care au nevoie de lumină.

Ni se pare că pericolul răspîndirii rătăcirii mileniste este din ce în ce mai accentuat și că este de datoria noastră să arătăm cît de periculoasă este doctrina acelor care, pretinzîndu-se martori ai lui Dumnezeu, neagă dumnezeirea Fiului lui Dumnezeu, în-truparea și apoi învierea Lui, neagă profețiile biblice, neagă viața nouă, spirituală pe care o oferă Dumnezeu celor ce cred în jertfa de pe cruce a Fiului Său. Să te pretinzi „martor al lui Iehova”, ori „student în Biblie”, ori „milenist”, ori „credincios al Sionului” și să lepezi pe Hristos, aceasta este cu adevărat o tragedie! Da, este o tragedie pentru timpul prezent; dar va fi o judecată exercitată de Dumnezeu contra acestor oameni care s-au lăsat prinși de rătăcire și care, la rîndul lor, atrag pe alții în rătăcire. Nu dorim să ironizăm pe oameni, ci dorim să dăm pe față caracterul periculos, sub aspect duhovnicesc, al doctrinei și practicilor acestor oameni care se rătăcesc pentru că nu cunosc și mai ales nu cred Scripturile.

Dorim ca cititorii noștri să fie avertizați cu privire la conținutul grav, dezastruos al celor susținute de mileniști și, respingîndu-le zelul de a face prozești, să se îndrepte spre Acela care este Calea, Adevărul și Viața, spre Dom-nul Isus. De Hristosul răstignit și înviat, de Hristosul care va veni în curînd, de El care ni-l descoperă pe Dumnezeu ca Tată, de El avem nevoie pentru iertarea păcatelor, pentru o viață nouă, pentru mergerea în cer. Ce mult dorim ca cei care citesc aceste rînduri să spună NU rătăcirilor aduse de falși martori ai lui Iehova și să spună DA lui Hristos și, prin El, Dumnezeului care este dragoste și care cheamă pe păcătoși ca să-i mîntuiască.

LUMINA SCRIPTURII PĂZEȘTE DE RĂTĂCIRE

În ultima ediție a Bibliei în limba română (1989), ca un cuvînt de introducere sînt redată următoarele gînduri legate de această Carte binecuvîntată: „Biblia este cartea care cuprinde ansamblul tuturor gîndurilor lui Dumnezeu și al căilor Lui cu privire la om, în lumina planului lui Dumnezeu, alcătuit înainte de întemeierea lumii, plan care îl privește pe Hristos și pe omul în Hristos; Biblia este cartea care începe de la punctul în care trecutul atinge veșnicia și care ne conduce, prin desfășurarea lucrurilor și prin rezolvarea problemelor morale, acolo unde viitorul se pierde în veșnicie, după Dum-nezeu"... Ce mărețe, ce bogate, ce pline de

învățăminte, ce purtătoare de adevăr, ce aducătoare de mîntuire sau de răspundere sînt cuvintele Cărții Sfinte! Pe drept spunea cineva: „Ești răspunzător, dacă avînd Biblia, n-o citești; esti vinovat, dacă citind Biblia, n-o crezi; si esti cu totul de condamnat dacă, citind si crezînd Biblia, n-o trăiești."

Din cele 66 cărți care alcătuiesc Vechiul si Noul Testament, să aruncăm o scurtă privire asupra cîtorva texte din ultima carte a Bibliei, Apocalipsa. „Aceste cuvinte sînt sigure și adevărate. Și Domnul Dumnezeu duhurilor prorocilor a trimis pe îngerul Său să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întîmple în curînd. Și, iată, Eu vin curînd. Ferice de cei care păzesc cuvintele prorociei din cartea aceasta" (Apocalipsa 22.6-7).

Mai departe este scris: „Iată, Eu vin curînd și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui. Eu sînt Alfa și Omega, Cel dintîi și Cel de pe urmă, începutul și Sfârșitul" (Apocalipsa 22.12).

Fără a intra în detalii în legătură cu cartea Apocalipsei, este nevoie să arătăm că această carte încheie Biblia, cu concluziile revelației divine cu privire la adevăruri fundamentale, desfășurate de Duhul Sfînt prin scriitori in-spirați ai Bibliei, începînd cu Moise și terminînd cu apostolul iubirii, cel care se simțea „ucenicul pe care îl iubea Isus" și care, în timpul exilului său din insula Patmos a primit prin Duhul lui Dumnezeu revelația cu privire la planul evenimentelor viitoare. Această carte profetică mărturisește, în acord cu întreaga Biblie, că:

— Domnul Isus este Dumnezeu din veșnicii, Fiul lui Dumnezeu: „Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului"... (Apocalipsa 2.18). Domnul Isus este Dum-nezeu. El n-a încetat nici o clipă să fie Dum-nezeu, nici chiar cînd S-a smerit, făcîndu-Se asemenea oamenilor.

— Domnul Isus a fost om adevărat, a avut o natură ca a noastră, dar fără păcat (... „Isus Hristos, martorul credincios, Cel întîi născut dintre cei morți"... (Apocalipsa 1.5).

— Isus Hristos este Mîntuitorul, pentru că El a murit și a înviat. „A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre în sîn- gele Său... Cel viu. Am fost mort și iată, sînt viu în vecii vecilor" (Apocalipsa 1.5 și 18).

— Domnul Isus Hristos va veni din nou, în slavă văzută, ca Fiu al Omului și va exercita judecata lui Dumnezeu. „Iată, El vine cu norii si orice ochi îl va vedea, si cei care L-au străpuns" (Apocalipsa 1.7).

— învierea morților este o realitate biblică: cei drepti, îndreptățiți prin lucrarea mîntuitoare a Domnului Hristos, vor învia pentru viață; cei nedrepti vor învia pentru judecată, pentru a fi trimiși în iadul cel veșnic (Apocalipsa 20.11; 21.27).

— Mîntuirea este în exclusivitate prin sîngele Domnului Isus Hristos, Mielul lui Dumnezeu

(Apocalipsa 5.9-14).

Aceste adevăruri sînt indisolubil legate de fiecare carte și fiecare paragraf al Scripturilor Sfinte. Așa au crezut apostolii, așa au crezut martirii, așa au înțeles creștinii din biserica primară. Dar, iată, la sfîrșitul secolului trecut s-au ridicat „învățători” mai înțelepți decît Scriptura, care, în doctrina lor neagă tocmai adevărurile fundamentale ale Bibliei. Între ei, se află și martorii lui Iehova despre care sînt scrise, pe scurt, aceste pagini.

Să reținem: așa ziii „martori ai lui Iehova” răstălmăcesc și contrazic Biblia și, avînd „predilecție” pentru profecie, dau o interpretare cu totul eronată cărții Apocalipsa. Dar, iată un avertizment care este subliniat aproape de sfîrșitul Apocalipsei, aplicabil, de altfel, la întreaga Biblie: „Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta, că, dacă va adăuga cineva la ele, Dumnezeu îi va adăuga nenorocirile scrise în cartea aceasta. Și dacă scoate cineva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfîntă, scrise în cartea aceasta” (22.19). Un avertizment serios, grav: Biblia este Cuvîntul lui Dumnezeu și omului îi stă bine să se supună Scripturii, să se așeze sub autoritatea ei, nu să ajusteze Biblia la idei omenești, la înțelepciunea atît de volatilă a gîndirii omenești. Iată de ce, credem că nu greșim dacă am caracterizat învățătura acestui grup de oameni, care se pretind „teosofi” (posedînd înțelepciune cu privire la Dumnezeu), — drept năzbîtii teologice. Desigur, dincolo de ele este un evident și periculos duh ai rîiâcirii, care stîrnește groaza și compătimire.

Nici unul dintre cei care se lasă studiat de Biblie nu se poate rătăci. Cine se lasă studiat de Biblie găsește secretul ei: Hristos este taina lui Dumnezeu, singura soluție a lui Dumnezeu pentru absolut orice nevoie spiri-tuală a oamenilor. La El chemăm cu toată căldura pe cititorii acestei broșuri. Preinșii „studenți în Biblie” se așază deasupra Bibliei și din această pricină nu-L pot afla pe Hristos, iar aceasta înseamnă pierzare veșnică.

PUTINĂ ISTORIE

Toate rătăcirile moderne în domeniul creștinismului își au rădăcinile în ereziile care au apărut încă din primele secole ale erei creștine. Apostolul Pavel le scrie credin-cioșilor din Corint și le pune o întrebare foarte clară: ... „Cum zic unii dintre voi că nu este o înviere a morților? Dacă nu este o înviere a morților, nici Hristos n-a înviat” (1 Corinteni 15.12-13). Iar în cea de a doua scrisoare a lui către Timotei, același apostol caracterizează pe doi preinși „lucrători” între credincioși, cu următoarea prezentare: ... „Cuvîntul lor va roade ca o cangrenă ... Imeneu și Filet s-au abătut de la adevăr, zicînd că a și venit învierea și răstoarnă

credința multora" (capitolul 2.17-18). Iar în 2 Tesaloniceni 2.2, credincioșii cărora le era adresată scrisoarea și — prin extensie — și credincioșii din generațiile următoare care au la îndemînă Biblia sînt îndemnați: „Să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră și să nu vă tulburati de vreun duh, nici de vreun cuvînt, nici de vreo epistolă ca venind de la noi, ca și cînd ziua Domnului ar fi și venit chiar." Da, rătăcirile mileniste au fost lansate de Satan cu aproape două mii de ani în urmă și, desigur, ele sînt o continuare a „saducheismului", care nega învierea mor-ților. Continuitatea rătăcirii demonstrează originea ei satanică.

Trecînd la istoria mai recentă a acestei secte, putem marca începuturile ei în cea de a opta decadă a secolului trecut. Charles Taze Russel, dizident din cadrul mișcării adventiștilor de ziua a șaptea, a fondat o revistă religioasă și a publicat în mod sistematic articole care centrau pe grave aberații teologice, ca: negarea Treimii divine, negarea Dumnezeirii scumpului nostru Mîntuitor, negarea caracterului ispășitor al jertfei de la cruce a Domnului Hristos, respingerea ade-vărului că El a fost, cînd Si-a dat viața, înlocuitorul păcătoșilor, tăgăduirea adevărului fundamental al creștinismului că Domnul Isus a înviat dintre cei morți, tăgăduirea existenței iadului... Ce colecție de aberații cu iz religios, dar ce expresie clară a caracterului antihristic, anticreștin al acestei învățături false!

Ștafeta purtătoare de minciună teologică a fost preluată, după 1916, cînd Russell a murit, de Joseph Rutherford, apoi de Nathan Knorr și Frederick Franz. Numărul adeptilor sectei a crescut în mod semnificativ între 1940 și 1975, dar datorită unor eșecuri în adevărarea unor așa zise profeții ale conducătorilor sectei, după 1975 secta a pierdut un important număr de membri. Centrala sectei este undeva, departe de România. Congregațiile locale sînt denumite „temple ale împărăției", iar ele sînt organizate în districte, toate sub coordonarea unui comitet format din 17 membri, condus de un președinte. Pînă în 1931 s-au numit mileniști sau russeliști; din 1931 s-au stabilit la numele „martorii lui Iehova", dar operează și sub numele de „Turnul de veghe" sau „Societatea pentru Biblie și Tractate" sau „Zorii Mileniului".

Numărul adeptilor este estimat la 22 milioane: sînt organizați în 49000 temple, răspîndite în 206 țări ale lumii. În afara membrilor propriu ziși, trebuie să fie considerat un număr mare de simpatizanți. Practică împărtășania odată pe an, dar admit la această ceremonie 144000 membri.

Sînt foarte activi în distribuția literaturii. Tipăresc în fiecare zi 100000 copii ale diferitelor cărți sau broșuri și 800000 copii ale diferitelor reviste. Principalele reviste sînt: „Turnul de veghe" și „Trezește-te!" care apar de două ori pe săptămână. Literatura lor a fost tradusă în peste 115 limbi, între care și limba română. Expunerea pe scurt a învățăturii acestei secte este făcută în cartea „Adevărul care duce la viața veșnică" (tipărită în 110 milioane de

exemplare!!!). O altă lucrare este intitulată: „Dumnezeu să fie adevărat”. Russel și-a publicat articolele în 7 volume, intitulate „Studii în Scripturi”; de asemenea, Russel a tipărit propria lui versiune a Bibliei, introducând numeroase modificări față de textul original al Scripturii, pentru ca Scriptura modificată să con-corde cu doctrina lui, nu doctrina lui să concorde cu Scriptura. După tipărirea acestei versiuni măsluite, denumită „Noua tradu-cere mondială”, Russel a fost dat în judecată pentru falsificare. În timpul procesului a fost întrebat dacă stie limbile în care au fost scrise Vechiul și Noul Testament. Intrucît a răspuns că le cunoaște, judecătorul i-a cerut să scrie cîteva litere din alfabetul grec. S-a dovedit că nu știa nici măcar alfabetul grec!

În România, mileniștii s-au răspîndit mai ales în mediile cu cunoștințe reduse și superficiale, în special între cele două războaie și imediat după cel de al doilea război mondial, cînd, afișînd idei pacifiste, erau considerați de totalitariștii care luptau pentru preluarea puterii, un fel de aliați. Refuzul lor de a recunoaște orice fel de autoritate statală i-a pus însă în conflict cu foștii aliați, după ce aceștia au pus mîna pe conducerea țării. Au fost urmăriți îndeaproape, scoși în afara legii, supuși represiunii, dar este evident: n-au suferit pentru Hristos, ci pentru ideile lor, care i-au pus în conflict cu regimul totalitar și, în unele cazuri, pentru caracterul antisocial al comportării lor.

Martorii lui Iehova din România si-au însușit și au propagat ideile lui Russel și ale lui Rutherford în legătură cu desfășurarea evenimentelor viitoare. Ei susțin că Domnul Isus a venit deja a doua oară în 1914; Russel prezisese acest termen, iar cînd a văzut că la termenul prescris de el nu s-a întîmplat nimic deosebit, a pretins că cea de a doua venire a fost invizibilă!?? Tot atunci, după afirmațiile lui, Satan a fost izgonit din cer. A urmat, arăta Rutherford, necazul cel mare (primul război mondial) și Hristos a fost întronat ca împărat; în 1918, Hristos a venit, în chip nevăzut, în templul Lui. De atunci, singurii îndreptățiți să guverneze lumea, inclusiv România, sînt ei, cei care se autonumesc „martorii lui Iehova”!

Scurta schiță istorică prezentată mai sus arată că:

— „Martorii lui Iehova” sînt corespon-denții moderni ai acelor falși învățători despre care Apostolul Pavel spunea: „cuvîntul lor roade ca cangrena” și îndemna pe credincioși să se ferească de ei.

— Gravele rătăcirii teologice cuprinse în doctrina sectei sînt propagate foarte intens atît prin uriașa invazie de literatură pe care adepții iehovismului o răspîndesc cu mult zel, cît și prin contactul lor direct, prin stări de vorbă de la om la om, în căutare de noi adepți.

— Condițiile actuale din România pot fi folosite de russeliști ca să-și intensifice ac-tivitatea de facere de prozeliți; ei oferă veni-nul concepțiilor lor, unor oameni însetați după adevăr, a

căror sete spirituală poate fi potolită doar de Acela care a zis: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.” Iubiți cititori, respingeți potirul otrăvit al unor falși martori și veniți la Domnul Isus!

ÎNTÂMLĂRI SAU DISCUȚII TIPICE

a. Martorul si mărturia

Un credincios istorisește următoarea în timplare, în legătură cu o adeptă a sectei de care ne ocupăm:

„Cu cine aș putea sta de vorbă, cu Dum-neavoastră sau cu Doamna, gospodina casei?” Cu aceste cuvinte mi s-a adresat o femeie, în timp ce stăteam în grădină, citind Biblia. Interlocutoare mea avea în mână a geantă de culoare neagră. Am crezut că are ceva de vândut, de aceea am îndemnat-o să sune la sonerie, ca să stea de vorbă cu soția mea. Așa a făcut vizitatoarea, dar cum băiatul meu, care îl primise de curînd pe Domnul Isus ca Stăpîn și Mîntuitor, tocmai deschidea ușa să iasă din casă, cel ce a întîlnit-o a fost el.

- Ce doriți, Doamnă? i s-a adresat băiatul.
- Vreau să ofer o carte.
- Ce fel de cărți oferiți?
- Toate au teme biblice.
- Dar ce sînteti Dvs? In numele cărei denominații faceți acest lucru?
- Sînt dintre „martorii lui Iehova!”
- Martorii lui Iehova? Nu sînt totuna cu russelistii, iehovistii, studentii în Biblie sau milenisti?
- Puteți să-mi spuneți ce știți despre acești oameni?
- Știu că-și schimbă mereu numele, dar nu și doctrina.
- Nu ne dăm noi aceste nume, ci oamenii ni le dau.
- Dar numele de martori ai lui Iehova, oamenii vi l-au dat sau vi l-ați ales Dvs.?
- Dumnezeu ne-a dat acest nume, în Isaia 43.9,10 și 12.
- Aceste pasaje se referă la rămășița credincioasă a poporului Israel. Faceți parte din ea?
- Nu.
- Așteptați oare pe Fiul lui Dumnezeu să vină iarăși din cer?
- O! El a si venit.
- Știu, a venit ca să Se aducă jertfă pentru păcat, El Cel nevinovat pentru cei vinovați, ca

să ne aducă la Dumnezeu. V-am întrebat însă specific, dacă îl așteptați pe Domnul Isus să vină a doua oară.

- Exact despre asta vă spuneam: El a venit deja!
- Cum? A doua venire a Domnului Isus Hristos a avut loc?
- Da. Nu știati?
- Nu. N-am știut.
- Trebuia să fi știut.

Băiatul a scos Noul Testament din buzunarul hainei și a citit cu voce tare: „Căci însuși Domnul, cu un strigăt de strângere laolaltă, cu glasul arhanghelului și cu trîmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întîi vor învia cei morți în Hristos. Apoi noi cei vii care rămînem, vom fi răpiți împreună cu ei, în nori, ca să întîmpinăm pe Domnul în văzduh și astfel vom fi totdeauna cu Domnul" (1 Tesaloniceni 4.16-17).

- Spuneți-mi: s-a întîmplat aceasta?
- Da, s-a întîmplat.
- Atunci, de ce mai sînteți pe pămînt și oferiți broșuri oamenilor?
- De unde știți Dvs. că n-am fost răpită?
- Vreți să spuneți că ați fost?
- Tinere, eu n-am timp pentru oameni care n-au urechi de auzit ce spune bisericilor Duhul.

Această discuție relevă incapacitatea acestor oameni de a mărturisi pe Domnul Isus. În afara unor fraze stereotipe ei nu spun oamenilor despre Mîntuitorul și nu pot atesta o experiență personală cu Domnul Isus. Este limpede: Nu Dumnezeu le-a dat numele de martori ai lui Iehova, ci și l-au luat ei înșiși, în chip înșelător.

Dar iată cum se autocaracterizează acești oameni, prin pana unuia dintre cei mai de seamă reprezentanți ai sectei. Cităm din Rutherford: „În anul 1914, Domnul Isus a fost întronat ca împărat al lumii. După trei ani și jumătate, Hristos Isus, împăratul a apărut la templul lui Iehova (rămășița care realiza prezența Lui pe pămînt), a strîns la Sine pe urmașii Lui credincioși și i-a însărcinat să meargă și să predice evanghelia împărăției: Aceasta marchează începutul judecății lui Dumnezeu asupra națiunilor, după cum este scris la Matei 25.32-33" (Mîntuire, pagina 160-161. 1941). Ce diferență între pretenții și realitate! Martorii sînt incapabili să mărturisească, n-au nici o evanghelie.

b) Viața de familie

Un pretins martor își tortura soția, pentru că refuza să se atașeze sectei. Și, pentru că nu

concepea decît o „familie de martori", trăia în adulter cu o ruselistă. Asa a făcut și întemeietorul mișcării: Russel a divorțat de soția lui.

c) Viata socială

Am citit despre o familie de mileniști că au fost judecați pentru că au manevrat imense sume de bani, fără a fi declarați pentru im-pozitele legale. Cînd au fost întrebați cum au făcut rost de acea mare sumă de bani, au spus că prin munca lor.

— Atunci de ce ati făcut declarații de impozit mincinoase?

— într-adevăr, am mințit; dar pentru că autoritățile de stat sînt de la Satan, noi l-am mințit pe Satan.

Dar ce spune Biblia despre minciună? Cităm din Apocalipsa 21.8: „Dar cît despre fricoși, necredincioși, urîcioși, ucigași, desfrânați, vrăjitori, închinători la idoli și toți mincinoșii, partea lor este iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua."

d. Mai înțelepți decît medicii

Intr-o familie din secta cu care ne ocupăm, pentru salvarea vieții unui băiețel era nevoie de transfuzie de sînge. Spitalul în care era internat copilul făcuse toate pregătirile, dar părinții băiețelului, aflînd, s-au opus vehement. Argumentul? Potrivit învățăturii pe care au adoptat-o, sufletul omului este sîngele lui, iar a primi sînge înseamnă „a amesteca sufletele". Ce departe sînt ei de ceea ce spune Biblia, care prezintă pe om ca o treime, alcătuită din trup, suflet și duh! Carnea, oasele și lichidele biologice — între care și sîngele — formează trupul. Sufletul este și el o treime, avînd ca facultăți inteligența, simțirea și voința, după cum duhul are ca facultăți intuiția spirituală, comuniunea și adorarea.

e. Rutherford mai deștept decît Russel

După moartea fondatorului mișcării mile- niste, s-a înscăunat președinte Rutherford. Iată ce scrie el: „Sînt unele persoane care cred că întreg adevărul lui Dumnezeu a fost revelat printr-un singur om (Russel), înainte de octombrie 1916, de aceea ei refuză să ia în seamă revelația profeției lui Dumnezeu ulterioară acestei date și dată de El sluji-torilor Săi, adevăratul Israel sau israeliții spiriuali de după 1918." Ce clar! Vrea să aibă și el un loc în galeria celor care au primit revelații divine...

Tot Rutherford adaugă: „înainte de venirea în templu a Domnului Isus în 1918 pentru judecată, mulți dintre cei care pre-dicau altora despre a doua venire erau cunos-cuți ca milenisti, ruselisti sau studenti în Biblie. Cînd însă Domnul Isus a curățit templul, iar cei aprobați de El au fost trimiși să aducă Domnului o jertfă a dreptății, Dum-nezeu Și-a despărțit

slujitorii Lui credincioși de toți ceilalți; ei au devenit o parte a Sionului, organizația de elită a lui Iehova." Ce putem deduce: succesorul lui Russel este mai ceva decât fostul lui șef. Elevul și-a întrecut maestrul! El a primit noi revelații și a devenit conducătorul organizației de elită a lui Iehova. Nu putem spune nici că modes-tia l-a dat afară din templu, nici că n-a știut să centreze totul spre „importanta” sa persoană! Martorii lui Iehova se lansează în preziceri de date, le susțin cu toată tăria și când istoria dezmente „profețiile” lor, declară că profețiile s-au împlinit întocmai, dar „în chip nevăzut”; și, avînd doar ei acces la aceste evenimente invizibile, li se cade să-și ia aureolă de inițiați: inițiați în năzbâtii. Alți șefi ai lor s-au dat și ei mai deștepți decât Rutherford și Russel și au prezis marea bătălie de la Armaghedon întâi în 1920, apoi în 1925 și, în final, cu trâmbițe și tobe, în 1975. Dar, desigur, înșelătoria religioasă are picioare scurte, falsele profeții înșală, amăgesc, dar nu se împlinesc.

f) O nădejde fără luminii

Din nou o discuție cu un așa zis „martor”... "

- Care este evenimentul cel mai strălucit pe care îl așteptați?

- O! noi, ca martori ai lui Iehova așteptăm bătălia de la Armaghedon.

- Asta spune Biblia că au de așteptat credincioșii? Iată doar cîteva texte care definesc nădejdea creștinului: ... „așteptînd fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mîntuitor, Isus Hristos" (Tit 2.13). Fericita nădejde a oricărui credincios care se întemeiază pe Biblie este Domnul Isus, care vine iarăși; este o Persoană, nu o bătălie, nici împrejurări, nici evenimente.

- Da, dar Isus a venit deja și acum, ceea ce va dezlănțui evenimentele de la urmă va fi această luptă de la Armaghedon, pe care noi o așteptăm cu nerăbdare. De fapt, după unele descoperiri, trebuia să se producă în 1975, când se împlineau 6000 de ani de la Adam, care — este dovedit — a fost creat în anul 4026 înainte de Hristos.

- Dacă așa stau lucrurile, de ce Biblia se încheie cu acea chemare emotionantă a Duhului și a Miresei către Domnul Isus, să vină? Dvs. înșiruiți evenimentele ca și când o mare parte din textele biblice s-au perimat.

- Nu. Noi privim lucrurile în evoluție; după lupta de la Armaghedon va urma mileniul. În acea luptă vor supraviețui numai cei care sînt martori ai lui Iehova. Atunci, 144000 dintre cei mai destoinici credincioși dintre noi vor învia cu trupuri spirituale și vor trăi în Rai pentru veșnicie; altora, care vor învia, li se va oferi cea de a doua șansă pentru mîntuire.

- Nu prea înțeleg ce spuneți. Care a fost prima șansă, care este cea de a doua și ce temei biblic puteți aduce pentru astfel de idei?

- Doriți mereu „temei biblic”, dar ignorați profețiile de după încheierea Bibliei.

- Dacă Scriptura spune clar că „oamenilor le este rînduit să moară o singură dată iar după aceea vine judecata”, cum pot unii oamenii să pretindă că li s-a descoperit o a doua șansă pentru mîntuire? Glasul limpede al evangheliei este: „Astăzi dacă auziți glasul Domnului, nu vă împietriți inimile!” Oferind oamenilor iluzia unei a doua șanse pentru mîntuire, faceți o lucrare în solda Celui Rău, care învață sufletele să amîne întoarcerea lor la Dumnezeu. Dar să revenim la felul în care vă definiți nădejdea, Dvs. care vă socotiți aleșii, ceata de elită a lui Dumnezeu. Din cîte am discutat pînă acum, înțeleg că oferiți o nădejde postbelică unui număr limitat de oameni, 144000.

- Este greșit. La Ioan 10, Domnul Isus spune: „mai am și alte oi, care nu sînt din staulul acesta.” Toți martorii, frații noștri de crez care nu sînt între cei 144000 vor trăi pe pămînt și vor moșteni pămîntul pe vecie. Ei vor fi supuși unei perioade inițiale de testare de 100 de ani. Deci, iată, avem nădejdi!

— Din cîte înțeleg, nădejdiile Dvs. sînt extrabiblice și, după părerea mea, încețoșate: dacă nu știi sau ești aproape sigur că nu te numeri între cei 144000, atunci tu, credin-cios iehovist, vei fi supus unei probe de 100 de ani. Dacă nu treci testul, ce ți se întîmplă? Nădejdiile Bibliei dau siguranță deplină celor ce se prezintă înaintea lui Dumnezeu, întemeiați pe sîngele Domnului Isus, care curățește de orice păcat. Iată numai trei versete din Romani 8, capitolul din Biblie care vorbește în mod express despre siguranța mîntuirii:

Romani 8.1: nici o condamnare pentru cei care sînt în Hristos Isus,

Romani 8.33: nici o acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu, a celor îndreptățiți de El,

Romani 8.35: nici o despărțire pentru cei cuprinși în dragostea lui Dumnezeu care este în Hristos.

Dar de ce toate acestea? Apostolul dă un răspuns simplu, dar plin de putere: Hristos a murit, ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi (versetul 34).

* * *

Rugăm pe cititorii noștri să ne permită să oprim aici discuția de mai sus, ca să prezentăm, pe scurt, nădejdea celor care, primindu-L pe Domnul Isus ca Mîntuitor, fac parte din Biserica Domnului Isus Hristos, pe care Și-a cîștigat-o cu prețul infinit al sîngelui Său.

NĂDEJDEA CREDINCIOȘILOR, A BISERICII

Înainte de a pleca de pe pământ, Domnul Isus le-a spus ucenicilor: „Să nu vi se tulbure inima! Aveți credință în Dumnezeu, aveți credință și în Mine! În casa Tatălui Meu sînt multe locuințe. Dacă n-ar fi așa v-aș fi spus, căci Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și, dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, voi veni din nou și vă voi lua la Mine însumi, ca acolo unde sînt Eu să fiți și voi" (Ioan 14.1- 3). Domnul Isus a lăsat alor Săi o nădejde glorioasă: că va veni în curînd. Scriindu-le credincioșilor din Tesalonic, apostolul Pavel le spune: „v-ați întors la Dumnezeu de la idoli, ca să slujiți Dumnezeului Celui viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mînia viitoare" (1 Tesaloniceni 1.9-10). Răscumpărării Domnului Isus au, deci, o dublă misiune aici pe pământ: pe de o parte să slujească, iar pe de alta să-L aștepte pe Domnul Isus. Nădejdea pe care însuși Domnul Isus ne-a lăsat-o are urmări însemnate în viața celor credincioși, a copiilor lui Dumnezeu.

Siguranța că vom fi în curînd cu Domnul, în fericirea pe care o dă prezența Lui, în slava casei Tatălui, scăpați de încercările de pe pământ, ne umple inimile de bucurie. Așteptarea Domnului Isus are un efect sfinților asupra vieților noastre: „Preaiubiților, acum sîntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă, dar știm că, atunci cînd Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că El vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat" (1 Ioan 3.2-3). În Noul Testament găsim numeroase îndemnuri pline de seriozitate cu privire la felul în care trebuie să așteptăm pe Domnul. Da, pe El îl așteptăm!

Creștinul care trăiește în părtășie cu Mîntuitorul său se bucură încă de pe pământ, realizînd că Hristos este viața sa, pacea sa, bucuria sa, totul pentru el. Totuși, credinciosul nu L-a văzut încă, el se află în părtășie cu Domnul prin credință. Nu este normal să dorească mult să-L vadă față către față? Da, dorim să-L vedem, așa cum spune cîntarea: *Să vezi pe Isus în față, Să vezi frumusețea Lui, O! ce mare fericire, O! ce har, ce har nespus.*

Apostolul Petru scrie în legătură cu starea actuală a credincioșilor, care cunosc prin credință pe scumpul lor Mîntuitor: „pe care voi îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți și vă bucurați cu o bucurie nespusă și plină de slavă" (1 Petru 1.8). încă de pe acum credinciosul intră în bucuria pe care i-o dă Hristos, o bucurie care nu poate fi exprimată în cuvinte. Dar cum va fi oare cînd vom fi aievea cu El, cînd îl vom vedea, cînd vom fi asemenea Lui, cînd vom împărtăși slava Lui, cînd vom fi asociați strîns cu El, împăratul care va veni pe pământ să aducă domnia păcii și a dreptății? Din Apocalipsa, înțelegem că Biserica îl așteaptă pe Domnul ca pe Mirele preaiubit, care o va lua și o va introduce în slăvile cerului, pentru

nunta Mielului și apoi, pentru o veșnicie fericită cu Domnul. Biserica nu-L așteaptă pe Domnul Isus ca pe Fiul Omului care vine să-Și desfășoare judecățile pe pământ; nu, pentru credincioșii răscumpărați prin sîngele Domnului Isus este siguranță deplină că El vine nu ca judecător, ci ca Cel care i-a unit cu El, i-a asociat la slava Sa pe sfinții Săi. „Cînd va veni în ziua aceea ca să fie preamărit în sfinții Săi și admirat în toți cei care au crezut"... (2 Tesaloniceni 1.10). La arătarea Domnului Isus Hristos în slavă, însăși natura va fi eliberată de robia corupției, ca să se bucure de libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu (Romani 8.19-21).

Mai mult, Satan va fi legat pentru 1000 de ani, apoi aruncat în abis, pentru veșnicie. Israel se va întoarce la Dumnezeu și un cer nou și un pământ nou vor gusta binecuvîntările ce decurg din jertfa de la cruce a Domnului Isus Hristos.

Desigur, această nădejde este pentru toți cei iertați de păcatele lor prin credința în Domnul Isus. Dar ce este cu ceilalți? Cine nu crede în Isus va fi judecat și pedepsit. Cu păcatele asupra dumatăle, cititorule, mergi în iad. De aceea, primește-L astăzi pe Domnul Isus. Numai așa devii copil al lui Dumnezeu și ai și dumneata fericita nădejde a celor credincioși.

CE ESTE CU ARMAGHEDONUL?

Cartea Apocalipsa vorbește despre o luptă, care se va desfășura la Armaghedon și care va da loc judecății națiunilor. Caracterul și unele aspecte ale luptei sînt redate în Apocalipsa 19, iar locul este amintit la Apocalipsa 16.16. De fapt Isaia (la capitolul 24.21) spune despre acest moment: „În ziua aceea, Domnul va pedepsi în cer oștirea de sus, iar pe pământ pe împărații pămîntului". Armaghedonul este situat în partea de nord a Palestinei (dealul Meghido, în cîmpiile Iz- reel). În acest loc vor fi nimicite armatele fiarei și ale prorocului mincinos: puterea politică apostată și Antihrist (religia apos-tată ajunsă la apogeu), care împreună cu Satan formează o treime a nelegiuirii. Odată cu aceasta, Domnul Isus va veni în slavă pe pământ. Palestina va fi atacată de multe alte națiuni, dar, potrivit profeției din Daniel 2.35, sistemul lumii va fi distrus printr-o lovitură bruscă și iremediabilă, nu prin schimbări evolutive, treptate. Pavel spune că Domnul Isus îl va nimici pe Antihrist cu suflarea gurii Sale. Lupta de la Armaghedon va marca înfrîngerea fiarei, a prorocului min-cinos și judecata cîrmuirii lui Dumnezeu asupra națiunilor.

Desigur, aceste evenimente nu intră în nădejdea Bisericii: este însemnat, este scump să stim că Dumnezeu este Suveran în istorie, că va zdrobi cu tărie orice împotrivire față de Hristos, este prețios lucru să știi că pământul va fi curățit de nelegiuire înainte de venirea Domnului Isus ca să împărățească. Dar Biserica sau Adunarea are parte de un Hris-tos ceresc, de un loc

veșnic în casa Tatălui, în cer, are o chemare cerească, binecuvântări spirituale, în locurile cerești, în Hristos. Armagedonul va fi un moment însemnat în istoria de pe pământ. Venirea Domnului Isus și aducerea Bisericii în casa Tatălui sînt un moment slăvit în istoria cerurilor. Planul lui Dumnezeu, dorința Lui de a popula cerul cu ființe asemenea Domnului Isus Hristos, de a Se slăvi pe Sine în Domnul nostru și în Biserică se împlinește cu scumpătate. Hristosul înviat și înălțat a legat inimile noastre de cer, nu de pământ. „Gîndiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ, căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.” „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mîntuitor pe Domnul Isus Hristos.” Credincioșii nu așteaptă evenimente pe pământ, ci marele eveniment al cerului: Biserica, ajunsă în casa Tatălui, nunta Mielului, veșnicia pururea cu Domnul.

GRAVE RĂSTURNĂRI ALE ADEVĂRULUI

a. Dumnezeirea Domnului Hristos

Mileniștii neagă Dumnezeirea Domnului Isus Hristos. „Copilul Isus nu era Dumnezeu, ci Fiul lui Dumnezeu” se spune în cartea lor intitulată „Adevăr”. Fiul este un dumnezeu: numele de dumnezeu este dat celor puter-nici” (Reconcilierea, pagina 113). Martorii lui Iehova neagă că Hristos este Creator, că este Veșnic, că este Dumnezeu. Dar ce spune Scriptura? Ioan Botezătorul declară că Isus este Iehova. El fusese întrebat: Tu cine ești? El a răspuns: „Eu sînt glasul celui care strigă în pustie: „Neteziți calea Domnului” cum a spus prorocul Isaia (Ioan 1.23). Textul citat de Ioan se află în cartea profetului Isaia, capitolul 40.3. Cuvîntul românesc „Domnului”, este traducerea cuvîntului Iehova, folosit în textul original. Deci, Isaia îl identifică pe Domnul Isus ca fiind Iehova, Dumnezeu Cel Atotputernic. Același proroc, anunțînd nașterea Domnului Isus, îl recomandă ca „Dumnezeu-Tare, Părintele veșnicilor, Domn (Print) al păcii.” Isus este Dumnezeu care a creat veșniciile, El este înainte de veșnicii.

Domnul Isus este Creatorul. „Toate au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1.3). Hristos n-a fost creat, El nu este o creatură, ci Creatorul. La Geneza 1.1 se scrie: „La început, Dumnezeu (Elohim = Dumnezeirea — plural) a creat cerurile și pămîntul.” Amintim că în grama-tica ebraică sînt trei numere ale substan-tivelor: singular, dual și plural (cel puțin trei). Primul verset din Biblie descoperă lucrarea și puterea creatoare a trei persoane ale Dumnezeirii, cele menționate în formula botezului din Matei 28.19: Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt. Da, Geneza 1 ne spune despre o Treime divină, dar verbul „a creat” este folosit la singular, căci Dumnezeu este Unul. Asocierea Fiului în lucrarea de creație a uni-versului este limpede mărturisită de autorul epistolei către Evrei, care spune: „Pe cînd despre Fiul zice:

„Scaunul Tău de domnie, Dumnezeu, este în veci de veci... Și, la început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul; și cerurile sînt lucrarea mîinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu rămîi" (Evrei 1.8,10).

Domnul Isus este veșnic. El este marele „EU SÎNT", din Exodul 3.14; El însuși, în Ioan 8.58 a spus: „înainte de a fi fost Avraam, Eu sînt." El este, în Apocalipsa, „Cel care este, Cel care era și Cel care vine, Cel Atotputer-nic" (capitolul 1, versetul 8). Apostolul Pavel arată că Hristosul „este mai presus de toate, DUMNEZEU BINECUVÎNTAT ÎN VECI" (Romani 9.5).

Tot Pavel arată că Domnul Isus este în centrul planurilor veșnice ale lui Dumnezeu: „Toate au fost create prin EL și PENTRU EL" (Coloseni 1.16). El, Mîntuitorul, Răscum-părătorul nu este o creatură, ci Dumnezeu din veșnicie, una cu Tatăl și cu Duhul Sfînt.

b. Moartea și învierea Domnului Isus

Martorii lui Iehova neagă caracterul ispășitor al morții Mielului lui Dumnezeu, neagă că prin moartea Lui El a fost înlocuitorul păcătoșilor care primesc în temeiul sîngelui Domnului Isus iertarea, mîntuirea. Iată ce se scrie în broșura lor intitulată „Mîntuire" (pagina 170, 178): „Viața omului Isus, la care a renunțat, este exact prețul corespunzător vieții lui Adam." Reținem mai întîi expresia „omul Isus" și apoi, o evaluare care nu-L ridică mai presus de Adam. Plătind prețul vieții lui Adam, susțin pretenșii martori, a făcut posibil ca urmașii lui Adam, neimplicați în neascultarea lui, să poată trăi. Vedeți, stimați cititori? Isaia, cînd scria: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre, pedep-sa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănilor Lui sîntem vindecați" (Isaia 53) nu era bine informat! Cei bine informați sînt Russel, Rutherford et Co.! O! ni se pare că a nega că Domnul Isus i-a înlocuit pe cruce pe cei pe care i-a mîntuit, a nega faptei că „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn" (1 Petru 2.24) înseamnă a nega credința creș-tină. O spunem apăsător: creștinism fără Hristosul răstignit și înviat este o parodie, este o înșelătorie. Nu sîntem deloc aspri dacă spunem că martorii lui Iehova sînt departe de a fi creștini.

Dar ei nu neagă numai moartea ispășitoare a lui Hristos, ci și învierea Lui. „Hristos n-a înviat cu trupul, ci în spirit" (din cartea „Fii sigur de toate lucrurile", pagina 426). Ce zice Scriptura? Mai întîi, Evangheliile spun că El a înviat, S-a arătat ucenicilor, a vorbit cu ei, a mîncat, a fost recunoscut de ai Săi. Desigur, avea un trup nesupus legilor naturii omenești. Iar Pavel la 1 Corinteni 15.4 spune despre Domnul Isus că a fost răstignit, „a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi, și S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece; după aceea S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată"... Hristosul înviat a fost văzut.

Martorii lui Iehova zic însă: „Omul Isus Hristos a murit și rămîne mort ca om" (Copiii,

pagina 115). Această învățătură lansată de Rutherford nu tine seama de cele afirmate de Duhul lui Dumnezeu prin Pavel, când spune: „După cum moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților" (1 Corinteni 15.22). Dacă Hristos nu este Omul înviat, învierea nu poate veni prin om. Ce ar rămîne din Evanghelie, fără adevărul învierii în trup slăvit a Domnului nostru? Domnul Isus Hris-tos nu a devenit deloc „veșnic invizibil", cum spun iehoviștii (Teocrația, pagina 3). Biblia spune: „Orice ochi îl va vedea, și cei care L-au străpuns" (Apocalipsa 1.7). De asemenea martirul Ștefan „a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus stînd în picioare la dreapta lui Dumnezeu" (Faptele Apostolilor 7.55). Iar în Apocalipsa 22.4 este scris că robii Lui „vor vedea fata Lui".

De aceea cîntarea creștină sună astfel: „În fața lui Isus voi sta, Cu ochii mei îl voi vedea Și glasul Lui voi auzi, Cînd taine-mi va descoperi".

c. Pedepsa veșnică

Martorii lui Iehova tăgăduiesc existența iadului și a pedepsei veșnice a celor nemîn-tuiți. Ei spun că iadul este mormîntul sau încetarea existenței. Dar ce spune Biblia? În pilda bogatului și a săracului Lazăr din Luca 16, Domnul Isus atestă pe de o parte un loc de fericire și pe de altă parte un loc de chin pentru cei care au murit. Viața de după moarte, fie în fericire fie în chin este clar înfățișată în pildă. Înțelegem că după moar-te, cel care a rămas cu păcatele asupra lui era deplin conștient, se chinuia îngrozitor, era încărcat de regrete în legătură cu exemplul de necredință pe care l-a dat fraților săi, dorea o schimbare, dar i s-a răspuns că totul este zadarnic: după moarte vine judecata, iar cei nemîntuiți merg în iad. De altfel, Domnul Isus vorbește despre „focul gheenei", „unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge." Biblia spune cu toată tăria că există o pedeapsă veșnică a celor nemîntuiți și că există un loc de chin, unde va fi plînsul și scrîșnirea dinților. Prin ce sisteme de gîndire, oameni cu Biblia în mînă ajung la înțelegeri cu totul opuse celor arătate de Cartea Cărților? Nu există decît un răspuns: prin înșelătoria Satanei, care este inspiratorul tuturor abaterilor de la adevărul Scripturii. Da, există cer și iad, iar Domnul Isus a venit în lume ca să-i scape pe oamenii păcătoși, pe răscumpărații Săi, de teribila văpaie veșnică a iadului. Dragi cititori, nu vă lăsați înșelați: credeți tot ce-a spus Isus, acum cît încă nu este prea tîrziu. Este încă posibilitate să fiți salvați de mînia viitoare.

d. Și ființa umană este o trinitate

Purtătorii doctrinei rătăcite de care ne ocupăm susțin că omul are o parte nevăzută, un suflet care este de fapt suflarea lui de viață. Nu există, zic ei, suflet separat de trup, de aceea nu

există suflet nemuritor. Ce mult seamănă această învățătură cu aberațiile marxiștilor care susțin teoria paralelismului psihofizic, care consideră sufletul ca un atribut al materiei! Ce clar se vede că cine i-a inspirat pe Marx sau pe Stalin, a inspirat și pe Russel și pe urmașii lui!

Mai mult, martorii lui Iehova spun că sufletul constă în sînge și a admite trans-fuziile de sînge, în cazuri de urgență medi-cală, înseamnă promiscuitate, înseamnă să amesteci sufletele. De aceea, ei interzic cu desăvîrșire această practică medicală. În baza acestei concepții cu adevărat primitivă, mii de bărbați și femei, numeroși copii nevinovați ar trebui să fie dați morții. Așa spun iehoviștii despre om...

Dar ce spune Biblia? Omul este o trinitate: el are trup, suflet și duh. „Și Dumnezeuul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără vină, la venirea Domnului nostru Isus Hristos" (1 Tesaloniceni 5.23). Duhul este partea cea mai lăuntrică a ființei umane, care se închină și intră în legătură cu Dumnezeu. Pînă la întoarcerea la Dum-nezeu, duhul omului este în stare de moarte: păcatul face imposibilă părășia dintre om și Dumnezeu. Cînd cineva îl primește pe Dom-nul Isus, păcatul a fost șters. „Sîngele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat" (1 Ioan 1.7). La Evrei 4.12 se spune despre Cuvîntul lui Dumnezeu că este viu și lucrător, pînă acolo că desparte sufletul de duh! Viață duhovnicească fără Cuvîntul lui Dumnezeu nu poate exista. Da, există în mod natural inteligență, simțire, voință — însusiri sufletesti, dar numai lucrarea Duhului lui Dumnezeu asupra duhului omului credincios poate lucra intuiția lucrurilor duhov-nicești, comuniunea cu Tatăl și cu Fiul, adorarea — însusiri în întregime spirituale, „însuși Duhul mărturisește împreună cu duhul nostru că sîntem copii ai lui Dum-nezeu." Martorii lui Iehova schingiuiesc ființa umană de ceea ce este mai prețios în om, de duh și suflet. Să nu uităm că Mîntuitorul pune o întrebare pătrunzătoare: „Ce ar cîștiga un om să cîștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?" Această întrebare arată că sufletul este o entitate aparte în ființa umană și, împreună cu duhul alcă-tuiește partea nevăzută a omului.

Să ne lăsăm învățați de Biblie cu privire la om, să învățăm din Biblie că:

omul este o creatură minunată;

că omul a devenit rob al păcatului, este o creatură căzută în păcat;

că omul păcătos este obiectul harului lui Dumnezeu, arătat la Golgota, cînd Dom nul Isus Și-a dat viața pentru mîntuirea păcătoșilor;

că destinul celor mîntuiți este veșnicia fericită cu Dumnezeu și cu Domnul Isus în rai, în timp ce toți cei care au respins mîntuirea oferită prin Domnul Isus, merg în iadul cel veșnic.

e. Supunerea față de autorități

Iehoviștii susțin că guvernele și autoritățile civile sau administrative sînt de natura diabolică, fiind controlate de Satan. Autoritatea care trebuie recunoscută, spun ei, este autoritatea „martorilor lui Iehova, care începînd din 1914 sînt singurii îndrep-tățiți să guverneze lumea." Nu dorim să comentăm caracterul anarhic al acestor concepții, ci mai degrabă cităm din epistola către Romani 13.1: „Orice suflet să fie supus autorităților care sînt mai presus de el. Și cele care există sînt rînduite de Dumnezeu". Ce putem înțelege din acest text? Că buna rînduială în societate necesită supunere față de autorități, bineînțeles, în felul arătat de Domnul Isus: „Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu". Amintim în aceeași ordine de idei și cuvintele lui Petru și ale lui Ioan: „Judecați voi singuri dacă este drept să ascultăm mai mult de voi decît de Dumnezeu" (Faptele Apostolilor 4.19). Adevăratul creștin nu este în nici o situație un spirit anarhic, dar nu subordonează niciodată ascultarea de Dumnezeu supunerii în fața oamenilor, oricît de suspuși ar fi ei. El aplică îndemnul din 1 Timotei 2.1-2: „Vă îndemn deci înainte de toate să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sînt așezați în poziții înalte, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și cu toată demnitatea".

CONCLUZII

Cele cîteva argumente prezentate pe temeiul Scripturii în legătură cu falsa doctrină a falșilor martori ai lui Iehova sînt de natură să clarifice pe cititori cu privire la caracterul profund periculos din punct de vedere spiritual al acestei secte. Pe scurt, ei se caracterizează prin grave rătăcirii doctrinare, care dau naștere la atitudini imorale și la comportări antisociale. În teribila confruntare spirituală care marchează timpul de față, acești preinși credincioși nu sînt de partea lui Hristos, ci de partea Celui Rău.

Ce este de făcut? „Dacă cineva vine la voi și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă și să nu-l salutați" (2 Ioan 10).

Ceea ce ferește de învățături rătăcite este cercetarea Bibliei într-un duh de smerenie și mai ales să ne legăm inimile, soarta, nădej-dile și bucuriile de Hristos. „Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El" (Coloseni 2.9-10).

Dacă cititorul acestor rînduri nu l-a primit încă pe Domnul Isus ca Mîntuitorul său personal, să vină chiar acum la Domnul Isus. Dacă aceste rînduri sînt citite de persoane atrase de așa zișii martori ai lui Iehova, îndemnul este acesta: Gîndiți-vă pe cine credeți, pe Isus sau pe Russel?

„O! Adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul acesta: „Hristos Isus a venit în lume ca să mîntuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintîi sînt eu (1 Timotei 1.15). Eu am zis „Amin” la acest text. De ce nu vrei să zici și tu?

Iulie 1990